Barzilai Galaaditul

Barzilai Galaaditul

„Barzilai era foarte bătrân, în vârstă de optzeci de ani. El îngrijise de împărat în timpul şederii lui la Mahanaim, pentru că era un om foarte bogat, împăratul a zis lui Barzilai: „Vino cu mine, şi te voi hrăni la mine în Ierusalim." (2 Samuel 19.32-33.) Dar bătrânul s-a crezut prea înaintat în vârstă pentru acest nou serviciu. Ceea ce el a făcut pentru stăpânul lui renegat a făcut din dragoste, şi dragos-tea nu aşteaptă nici o răsplată. El adaugă: „Pentru ce mi-ar face împăratul această recompensă?" (ver-setul 36.) Şi Barzilai cere împăratului să accepte ca fiul său Chimham să meargă în locul lui: „Fă ce vei crede pentru el." Şi împăratul răspunde: „Chimham să treacă împreună cu mine, şi voi face pentru el ce vei vrea; tot ce vei dori de la mine îţi voi da!" (versetele 37-38.)

Şi ce a făcut David pentru fiul bătrânului său prieten care a îngrijit de el în timpul surghiunului său? Nu ştim nimic precis: poate că îi va fi dat o parte din domeniul său familial de la Betleem. împăratul nostru îi va face să locuiască în casa Lui pe toţi aceia care au fost părtaşi pe pământ lepădării Sale. Oricare ar fi fost situaţia, regăsim numele acesta în Ieremia 41.17: hanul lui Chimham, lângă Betleem. "Unii comentatori ai Bibliei sunt de părere că tocmai în acest han al lui Chimham nu s-a găsit loc pentru împăratul împăraţilor şi că Fiul lui David S-a născut în staulul aparţinând acestui loc de poposire. Nu ştim nimic sigur, însă avem toate motivele să credem că David nu şi-a putut uita prietenul şi că, în ceasul morţii sale, i-a recomandat în mod special lui Solomon să aibă grijă de fiii lui Barzilai Galaaditul.

Este o binecuvântare deosebită şi un privilegiu special să putem urma pe Domnul nostru renegat, şi o binecuvântare cu atât mai mare când şi copiii noştri se află pe acelaşi drum cu noi. Asemenea nouă, şi ei vor avea parte într-o zi de gloria Aceluia care ne-a învăţat să-L iubim pe acest pământ. Unii părinţi consideră că trebuie să lase copiii să aleagă ei înşişi, însă nu în felul acesta procedau bătrânii slujitori ai lui Dumnezeu. în vremea aceea, copiii urmau pe părinţii lor. O, dacă ar fi tot aşa şi în zilele noastre!

Încă ceva cu privire la Chimham, chiar dacă aceasta depăşeşte puţin subiectul la care ne referim. Chimham înseamnă „mare dorinţă" sau „dorinţă aprinsă", şi vine de la o rădăcină ebraică ce vrea să spună „a suspină după ceva". Cuvântul acesta nu se mai găseşte decât o singură dată în Biblie, în Psalmul 63.1: „îmi tânjeşte trupul după Tine." Oare numele acesta nu ne vorbeşte tocmai de dorinţa intensă a inimii tatălui lui Chimham? El „tânjea" şi aştepta de multă vreme binecuvântările promise poporului său Israel, dar n-ar trebui să spun „binecuvântările", ci pe „Cel ce binecuvintează", pentru că textul nu zice: „Trupul meu îmi tânjeşte după ele," ci „după Tine." Astfel, deşi Barzilai nu a putut merge el însuşi la Ierusalim cu David, „dorinţa sa aprinsă" s-a ţinut după rege şi inima sa a rămas cu el.

Aş fi preferat să mă opresc aici în tratarea acestui subiect pentru că simţeam că nu pot accepta ca numele şi reputaţia lui Barzilai să fie umbrite de vrea greşeală oarecare, dar Duhul Sfânt este un istoric mult prea fidel pentru a ascunde un cusur care ne-ar putea fi spre învăţătură.

Citim în cartea lui Ezra 2.61-63: „Fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoţ, fiii lui Barzilai... şi-au căutat înscrierea în cărţile genealogice, dar n-au găsit-o. De aceea au fost îndepărtaţi de la preoţie, ca necuraţi, şi guvernatorul le-a spus să nu mănânce lucruri preasfinte, până când un preot va întreba pe Urim şi Tumim." După întoarcerea din captivitatea babilonică, pasajul acesta dă la iveală o greşeală comisă cu aproape cinci sute de ani în urmă. De ce o asemenea ruşine şi degradare? De ce persoanele acestea nu-şi găseau genealogia? Cu mulţi ani în urmă, unul din strămoşii lor luase de soţie pe o fiică a lui Barzilai Galaaditul. Fără îndoială că, la momentul oportun, chestiunea aceasta a fost socotită a fi o straşnică afacere pentru tânărul preot, pentru că printr-o asemenea unire el dobân-dea avere, privilegii şi onoruri. Barzilai era, după cum am văzut, un om apreciat, cu un caracter nobil (numele său înseamnă „care este de fier") şi extrem de bogat de vreme ce a reuşit, cu propriile sale mijloace materiale să întreţină un rege alungat.

Aşadar, nu era puţin lucru să devii ginerele unui asemenea om. Şi tânărul preot, contrar poruncilor lui Dumnezeu, a renunţat la propriul său nume pentru a-l adopta pe acela al soţiei, ceea ce explică faptul că, în pasajul de care ne ocupăm, el apare sub numele de Barzilai, însă propriul său nume se pierduse. Pierderea acestui nume se datora aparent dorinţei sale de a avansa, de a primi bogăţii şi onoruri. El a obtinut tot ce dorise, fără îndoială, si poate că i s-a părut mult prea mic preţul pe care îl dăduse, însă el nu se gândise că fapta aceasta va costa pe urmaşii săi, vreo cinci sute de ani mai târziu, înseşi privilegiile preoţeşti.

Noi nu putem dobândi un progres în lucrurile acestei lumi fără a suferi o pierdere în lucrurile lui Dumnezeu. Dacă stăm să cumpănim bine lucrurile, vom putea descoperi că bogăţiile şi onorurile ce-reşti sunt cu mult mai durabile ca cele pământeşti, oricât de tentantă ar fi oferta ce ni se face.

Nu ne aparţine să spunem care este persoana vrednică de condamnat în toată chestiunea aceasta, dar este un lucru sfâşietor să vedem numele galaaditului Barzilai implicat, în cartea lui Ezra, într-o afacere din care au rezultat atâta ruşine şi suferinţă.

Lecţia deosebit de clară pe care o desprindem dintr-un asemenea pasaj nu necesită nici un co-mentariu; să notăm, totuşi, sfârşitul versetului 63 care ne aduce o minunată rază de speranţă. Preoţia noastră a venit cu Urim şi Tumim. El cunoaşte inimile noastre, cunoaşte genealogia noastră, ştie dacă am trecut prin naşterea din nou, chiar dacă nişte ani de contact cu lumea au ascuns de ochii celor din jur originea noastră divină.